

Rudolf Steiner,
Dornach, 18. rujna 1924

Rudolf Steiner: Dobro jutro, gospodo! Možda netko ima pitanje?

Pitanje: Zašto munja ne dolazi u ravnoj liniji? — umjesto cikcak. Zar ne bi trebala imati ravnu liniju?

Dr. Steiner: Dakle — ispitivač misli da kada je munja otpuštena iz zraka, kako sam zadnji puta opisao, trebala bi doći u ravnoj liniji. Ali uzima cikcak oblik i može li se to objasniti? Da, to se zaista može objasniti.

Razmotrimo opet objašnjenje koje sam dao o tome kako u stvari dolazi do sijevanja. Rekao sam vam da munja dolazi od pregrijanog zraka, pregrijanog univerzuma, pregrijanog kozmičkog plina. Rekao sam da nije u pitanju da se munja javlja od nekakvog trenja oblaka. Oblaci su, naravno, mokri, i ako želite proizvesti minijaturnu munju s laboratorijskim uređajima, sve najprije treba napraviti potpuno suhim. Ne smije se pretpostaviti, prema tome, da je munja pravi električki fenomen do kojeg dolazi od trnja suhih elemenata. Poznato je da ako trljamo staklo ili pečatni vosak proizvodimo elektricitet i tako ljudi misle da ako se oblaci trljaju — dakle, i tamo će također biti elektriciteta. Ali to nije tako. Događa se slijedeće: Kao posljedica unutarnjeg pregrijavanja kozmičkog plina, toplina koja živi u kozmičkom plinu izlazi vani na način kako sam opisao. Preko činjenice da zrak vrši manji pritisak prema jednoj ili drugoj strani, radijacija sile pregrijavanja ide prema toj strani i sijeva munja.

Sada zamislimo da se to negdje događa. Kao posljedica veoma pregrijanog kozmičkog plina — ne oblaka — sijeva munja. I sasvim je ispravno misliti da treba strujati u ravnoj liniji.

Ali vidite, to je ovako. Predstavite sebi: Ako je negdje prisutna akumulacija topline, u pravilu nije sama; postoji slična akumulacija u blizini. U stvari, ako je zemlja ovdje, recimo, i netko ovdje gleda gore i počinje munja gdje postoji koncentracija topline, tada su u susjedstvu druge akumulacije: nisu sve na jednom jedinom mjestu. Možete zamisliti, naravno, da su ove akumulacije povezane sa sunčevom radijacijom na različitim mjestima. Sada postoje ove toplinske akumulacije duž cijelog puta munje i dok struji vani grabi ove druge akumulacije na svom kursu. Tako sijevne ovdje, zatim preko, i tako dalje. Uzima sve druge akumulacije sa sobom, i tako se giba sasvim nepravilno, i dobije oblik koji izgleda cikcak. Što se niže spušta, više se kreće po ravnoj liniji. Nema više ovih toplinskih akumulacija; one su na više. Do cikcak munje dolazi jer se ne javlja u jednoj jedinosti, već onamo gdje su toplinske akumulacije najjače i zatim putem uzima druge. To je slično kao da hodate i susretnete poznanika i uzmete ga sa sobom, zatim vas dvoje skupite još jednog, i tako dalje. Dakle to je priča o munji.

Sada možda netko ima drugo pitanje?

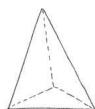
Pitanje: Možemo li čuti nešto o porijeklu vulkana?

Dr. Steiner: To je pitanje na koje se ne može tako brzo odgovoriti. Voditi ću vas do točke gdje ćete na njega naći odgovor. Jer ako čitate današnje knjige sigurno možete naći svakakve ideje o porijeklu vulkana, ali ako čitate starije knjige, koje leže nazad u vremenu, nalazite druge poglede, a u još ranijim knjigama opet druge. Ljudi nisu nikada tražili pravo porijeklo Zemlje i tako su se pogledi na vulkanske fenomene vremenom mijenjali. U stvari, nitko nije mogao formirati ideju kao su ove eruptivne planine nastale.

Ako želimo to razumjeti treba ići daleko natrag. Inače ne možemo shvatiti zašto na određenim točkama na Zemlji užarene, tekuće mase izlaze vani. O tome će se moći dobiti ideja tek ako najprije odbacimo izreku da je Zemlja jednom bila balon plina, da je postajala sve više čvrsta, i da je u unutrašnjosti vatra koja iz ovog ili onog razloga izlazi negdje vani. To je zgodno objašnjenje, ali nas ne dovodi bliže razumijevanju.

Kazat ću vam malu priču. Bilo je davno, prije više od četrdeset godina, kada smo napravili određeni eksperiment u laboratoriju geologa Hochstettera iz Beča. On je davno umro. Napravili smo supstancu koja je sadržavala — između ostalih stvari — malo sumpora. Nismo sve stavili zajedno, već smo napravili ovo: ovdje je netko imao komadić građe, tamo je netko imao komadić, tamo preko komadić, i tako dalje, i bacali smo, bacili smo supstancu, svi mi, prema određenoj točki. Na ovaj način se pojavila mala kugla sa svakakvim brežuljcima koji su kao mjesec gledan kroz teleskop. Tako je tada u Hochstetterovom geološkom laboratoriju u stvari napravljen eksperiment u kojem je kreiran mali Mjesec. Površina mjeseca kako se vidi kroz teleskop predivno se pojavila. Cijela stvar je izgledala baš kao mali mjesec. Posebno se može shvatiti da kozmičko tijelo ne mora izvirati iz plina, već u stvari može biti nabacano iz svih kutova univerzuma. Niti možemo objasniti našu zemlju na bilo koji drugi način nego da je nabacana zajedno iz univerzuma.

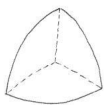
Sada u vezi ovoga želim objasniti nešto o čemu se danas malo govori ali je ipak istinito. Svuda čujete da se govori, zar ne, da je zemlja kugla, formirala se kao kugla. Ali u stvari nije točno da je Zemlja kugla! Objasnit ću vam što Zemlja stvarno je. Samo je fantazija da je Zemlja kugla. Ako predstavimo zemljin pravi oblik kao pravilno tijelo, dolazimo do onog što znanost zove tetraedar. Nacrtati ću vam ga, naravno samo u perspektivi. Tetraedar izgleda ovako. [vidi dijagram]

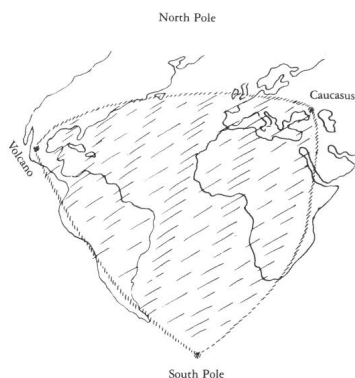
Vidite tu jedan, dva, tri trokuta i ovdje naprijed je četvrti trokut. Možete li to sebi predstaviti? Ona stoji na trokutu, trokut je ispod; i na tom trokutu, osnovici, tri su druga trokuta; to daje malu piramidu. Tako crtamo tetraedar. Mora nam biti jasno da su četiri trokuta povezana jedan s drugim. Moramo ga postaviti na jednom trokutu i druga tri podignuti kao piramidu. To je savršeno pravilno tijelo.

Ali sada zamislite da malo zakrivim površine ovih trokuta, tada postaje nešto drugačiji. Sada

stoji na onome što je postalo okruglo ali je još slobodan. A stranice trokuta koje su prije bile ravne linije sada su također okrugle. Možete li to zamisliti? Tako se sada pojavljuje oblik koji je u stvari tetraedar koji postaje okrugao! I vidite, naša Zemlja je u stvari takav okrugli tetraedar.

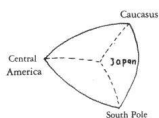
To može biti utemeljeno čak do mjere nalaženja rubova, stranica ovog zemaljskog tetraedra. To je kao ovo: pretpostavimo da nacrtam Zemlju kako je često crtana, na ravnoj osnovi — tada bi ovdje bila Sjeverna Amerika, ovdje Južna Amerika, između njih, Srednja Amerika; ovdje preko imamo Afriku; ovdje imamo Europu. I ovdje je Mala Azija, Mediteran, Grčka, Italija, Španjolska, Francuska, u stvari Europa. Ovdje gore imamo Skandinaviju. Tamo je Engleska i ovamo preko Azija. Dakle imamo Aziju ovdje, Afriku ovdje, Europu ovdje i Ameriku ovdje.

Sada je Južni pol ovdje, i posebno oko Južnog pola ima mnogo vulkanskih planina. Ovdje je Sjeverni pol. I sada je to ovako: možemo pratiti liniju koja ide od Srednje Amerike, od vulkana Colima dolje preko planina koje se zovu Ande, dolje do Južnog pola. To je zaokruženo, ali tako je u stvari zaokružen ovaj rub Zemlje. Zatim nastavlja od Južnog pola, prelazi ovdje preko Afrike do vulkanskih planina Kavkaza. Zatim ista linija dolazi ovdje preko, prolazi Švicarsku, preko Rajne i stiže ovdje.

Ako slijedite ovu liniju, koja izgleda kao trokut, možete je usporediti s ovim trokutom ovdje. I tako, ako uzmete ovaj dio Zemlje, to je osnova tetraedra.

Promislite, osnova tetraedra! Sada: kako dolazimo do ove točke tamo? Dakle, moramo ići kroz drugu stranu Zemlje. Ali to ne mogu nacrtati, morao bi sve napraviti okruglo. Kad bi to napravio okruglo, došao bi do točke upravo ovdje preko u Japan. Tako ako označim tetraedar, ovdje imamo Srednju Ameriku, ovdje Južni pol, ovdje Kavkaz, a ovdje preko, što se ne vidi, bio bi Japan.

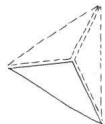

Ako na ovaj način nacrtamo Zemlju, dobijemo da egzistira u univerzumu kao zaokružena

piramida koja šalje svoj vrh preko u Japan a ima osnovicu ovdje, sadržavajući Afriku, Južnu Ameriku i cijeli Južni ocean. Tako Zemlja stoji u univerzumu, začudo, kao ovakav zakrivljeni tetraedar, kao vrsta piramide. To je, gospodo, zapravo još oblik Zemlje!

I ako sada uzmete ove linije koje sam nacrtao formirajući tetraedar, vidjet ćete da je većina vulkanskih planina smještena duž ovih linija. Imate ove strašne planine koje rigaju vatru o kojima ste često čuli, preko u Južnoj Americi, u Čileu i drugim mjestima, zatim oko Južnog pola; i zatim imate moćne na Kavkazu. I kada dođete ovdje, mi nemamo tako mnogo na našem dijelu kontinenta, a ipak se može pokazati da su vatrene planine jednom bile ovdje, ali su sada ugašene. Na primjer, kada vozite širokom cestom od sjeverne Silesie do Breslau, vidite planinu kako stoji konspirativno sama koje se još boje današnji ljudi. Ako ispitete njeno kamenje, vidite da je ova užasna planina koja stoji tamo jednostavno ugasli vulkan. Slično imamo ugasle vulkane u mnogim dijelovima Njemačke.

A sada idemo dalje. Samo smo naznačili osnovu. Onda imamo svugdje linije koje idu preko prema Japanu. Da, vidite, duž ovih linija uvijek možemo naći vulkane na zemljinoj površini! Možete vidjeti da ako bi netko sjeo i nacrtao najvažnije vulkane, ne na ravnoj površini, već tako da formiraju tijelo, dobio bi ovaj oblik Zemlje. Čudno, vulkanske planine daju nam linije koje čine Zemlju kao tetraedar.

Dakle sada, ako ne zamišljate Zemlju kao izvorno loptu plina koja se zatim zgusnula — to je zgodno mišljenje koje ljudi imaju — ako to objasnite kao da je formirana od supstance nabacane sa svih strana, tada morate priznati još nešto. Ako je Zemlja tetraedar, pravilno tijelo, morat ćete to objasniti zamišljajući da je veliki majstor geometrije s mnogo znanja u stvari izvana nagurao Zemlju zajedno, duž linija koje još danas vidimo. Sada zamislite da ja navlačim ovaj tetraedar, da prvo nabacujem ovaj trokut ovdje iz periferije, zatim ovaj trokut, zatim ovaj, i zatim ovaj iznad. Pravim to kao mala djeca: ona izrežu četiri trokuta, iskose ih izvana i onda ih zalijepe zajedno da oblikuju tetraedar. I Zemlja je također tako nastala, bila je nabacana zajedno kao trokuti izvana.

Sada gledajte djecu kada trokute lijepe zajedno: kada spajaju stranice moraju biti oprezni staviti tijesto ili ljepilo podjednako. Kao i Zemlja, na mjestima koja sam vam pokazao — Južna Amerika, zatim ovdje prema Kavkazu i ovdje kroz Alpe, i tako dalje — tamo je Zemlja izvorno "cementirana" zajedno! Ali nalazimo kada ispitujemo planine da su tamo, takoreći, bile spojene loše; stranice se sasvim ne uklapaju. Ako posebno pratimo planine koje idu ovamo preko od Kavkaza kroz naše Karpate i Alpe, možemo iz oblika planina pokazati da ipak nisu sasvim zajedno izrasle. Zemlja se u stvari sastoji od četiri komada nabacana iz kozmičkog prostora i skupljena zajedno, četiri dijela koji onda oblikuju tetraedar, i uzduž rubova još postoje, takoreći, mjesta koja nisu čvrsto zatvorena. Na ovim propusnim mjestima moguće je da kozmička toplina od Sunca proдре u Zemlju više nego na drugim mjestima.

Kada sada sunčeva snaga ulazi u ova mjesta ispod površine Zemlje, ona postaju toplija i

omekšaju — kao što je uvijek slučaj kada su stvari, čak i metali, prožeti vatrom — i sebi rade izlaz u smjeru onih mjesta koja nisu propisno pričvršćena zajedno. Zatim kroz kombiniranu kozmičku aktivnost Sunca i “cementiranih” mjesta na Zemlji pojavljuju se ovi stalni vulkani, planine koje rigaju vatru.

Međutim, vulkane se može naći i na drugim mjestima također. Etna, na primjer, i Vezuv, točno je, ne leže duž ovih rubova; gdje su oni, ovakve linije ne prolaze. U stvari, upravo vulkani koji nisu locirani duž glavnih linija su posebno poučni, jer se od njih može naučiti što uzrokuje da dođe do erupcije.

Vidite, uvijek se može pokazati da kada se na Zemlji dogode stvari kao vatrene erupcije, one su povezane s konstelacijama, odnosno zvijezda prema Suncu. Erupcija se ne može dogoditi ukoliko na nekom određenom mjestu Sunce ne može sjati jače nego obično jer nije pokriveno od drugih zvijezda. Ako je pokriveno od drugih zvijezda kao što je općenito slučaj, tada je sijanje Sunca normalno. Svijetlost zvijezda je svugdje; ne smijete misliti da zvijezde tijekom dana nisu gore, samo ih mi ne vidimo. U starom gradu Jeni gdje su ljudi imali vremena za ovakve stvari, gdje je učilo toliko njemačkih filozofa, gdje je također živio Haeckel, postoji duboki podrum s tornjem iznad njega, otvorenim na vrhu. Ako idete dolje u ovaj podrum po danu i gledate kroz toranj on je iznutra sav mračan, ali gore vidite najljepše zvjezdano nebo. Kada je dan, i vani jasno i svijetlo, možete vidjeti najljepša zvjezdana nebesa, sa zvijezdama svugdje.

Ali kada su zvijezde u takvom položaju da Sunce s punom snagom može razviti svoju toplinu, kada one ne ometaju Sunce, tada sunčeve toplinske snage sjaje dolje na neka posebna mjesta. To su mjesta gdje su se, nakon što je Zemlja nabacana zajedno, kasnije pojavili vulkani. Oni su došli kasnije. S druge strane, oni koji leže duž rubova tetraedra su originalni vulkani.

Sada ponekad čovjek koji nema mjesta u uobičajenom znanstvenom životu u tom smjeru otkriva sasvim korisne stvari. Možda ste čuli, ili barem stariji među vama, za izvjesnog Falba? On nije astronom ni geolog ni geograf ni prirodni znanstvenik, već bivši svećenik koji je odustao od svog poziva — pobjegao od njega! Posebno se posvetio proučavanju konstelacija zvijezda i toga da li stvarno imaju utjecaj na Zemlju. Došao je do stava da su konstelacije povezane s vulkanima, da kada je utjecaj Sunca podupiran na određeni način od zvijezda, vulkan eruptira. Dalje je podržavao da se poplave javljaju iz istog razloga, jer situacija privlači vodu: ispod, užarena masa; iznad, voda.

Tvrdio je još i dalje: da rudari u rudnicima najviše pate od takozvanog rudničkog plina, odnosno, kada je zrak u rudnicima zapaljiv. Pitao se kako se to može dogoditi. Odlučio je, da bi se to dogodilo zvijezde moraju pomoći sunčevoj aktivnosti dajući joj pun utjecaj. Tada sunce u rudnik sjaji prejako i zrak u rudniku se zapali. Prema tome, rekao je Falb, ako znamo za uvjete rudarenja, trebali bi moći reći kada se tijekom godine može očekivati rudnički plin. Tako je napravio kalendar i naznačio kada se s obzirom na konstelacije zvijezda rudnički plin može negdje pojaviti. To su bili takozvani kritični dani koje je označio u svom kalendaru.

Ovaj kalendar je bio tiskan mnogo puta i Falbovi kritični dani su još tamo. Što sada očekivati kada dođu ovi dani? Bilo erupcija vulkana, ili zemljotres (zemljotres je podzemni val, podzemno

pregrijavanje), ili poplavu, ili rudnički plin. Sada, gospodo, jednom sam bio prisutan malom zabavnom incidentu. Vidite, ovaj Falb je bio vrlo pametan, mogao je baciti svijetlo na ove činjenice, ali je također bio vrlo umišljen, užasno umišljen. Kao što znate, biti učen nije zaštita od taštine. I dogodilo se slijedeće. Prije oko četrdeset godina bio sam na predavanju koje je dao Falb. Otišao je s velikom pompom i zadovoljnim izrazom na podij i počeo obraćanje. Rekao je: Da, baš danas zvijezde su u položaju iz kojeg možemo očekivati pojavu značajnih rudničkih plinova. U trenutku su se vrata otvorila i glasnik "Novog slobodnog tiska" je ušao i uručio mu telegram. Falb je stajao gore sa svojom dugom patrijarhalnom bradom i rekao: "Mora biti nešto važno ako su ga poslali pravo u sobu za predavanje!" Uzeo je nožić, otvorio telegram i čitao: "Pojavio se užasan rudnički plin!" Sada možete zamisliti koliki je dobio publicitet! Falb je upravo rekao, "Rudnički plin se može danas pojaviti" i glasnik je donio telegram! "Vidite", rekao je, "dokaz imamo podastrt na stolu!" To su bile njegove riječi. Ali cijela stvar je mirisala na show business. Falb je dobro znao da se rudnički plin pojavio: to je bilo točno. Ali je otišao ranije u ured "Novog slobodnog tiska" i zamolio da ako takav telegram dođe, da ga donesu odmah u salu za predavanje.

To je jedan od trikova za kojima loši govornici rado posežu — iako u blažoj formi! Drago mi je da mogu povezati ovu priču i tako publiku upozoriti na malo opreza i da ne prihvaćaju jednostavno sve. Klijentela koju je Falb tada imao šuškala je sa svilenim odijelima i smokinzima: bila je vrlo karakteristična. Trebali ste vidjeti kako su bili impresionirani njegovom predstavom! Koliko god jako je mogao izreći svoje mišljenje riječima, publika nikada ne bi bila tako uvjerena kao sa ulaskom glasnika s telegramom baš u pravom trenutku. Ljudi bi puno radije bili uvjereni vanjskim događajem nego s onim što je u riječima.

Dakle može se reći da na određenim mjestima, naime, na rubovima ovog tetraedra, Zemlja u stvari nije sasvim spojena. To je prema tome izloženo kozmičkoj toplini Sunca i zvijezda, i posljedica je da se mogu povući one linije koje pokazuju aktivne vulkane. Izlivanje vulkanske vatre mogu se, naravno, pojaviti i na drugim točkama također.

Ali da li sada to nagoviješta da unutrašnjost Zemlje mora biti rastaljena lava? To se stalno podržava. U stvari nema drugog dokaza osim činjenice da postaje sve toplije što se dublje kopa okno u Zemlji. Još uvijek se ne može ići vrlo duboko. Nadalje, s povećanjem topline kako se spuštamo u Zemlju postoji i slično povećanje tlaka. Što god bi se moglo razgraditi od topline i postati fluidno opet je zajedno stiješnjeno od tlaka u unutrašnjosti. Da je Zemlja zaista rastaljena iznutra tada nešto drugo ne bi bilo u skladu. Može se razmotriti, na primjer, težina Zemlje. To je naravno hipotetički, pošto Zemlja slobodno pluta univerzumom i ne može biti izvagana. Da bi je izvagali, trebali bi je imati na vrhu druge, gigantske zemlje, jer ako će tamo biti težine mora biti nešto što privlači, što razvija gravitaciju. Može se izračunati koliko bi težila iz toga koliko privlači druga tijela; zapravo, takve kalkulacije su napravljene. Ali da je moguće izvagati Zemlju vidjeli bi da je daleko, daleko teža nego što bi bila da je iznutra fluid. Goethe je iz tog razloga žestoko napao ideju da je Zemlja iznutra rastaljena lava.

Kada sada znamo kako je Zemlja kreirana, kada vidimo da je stvarno nepotpuno pričvršćeni tetraedar, tada nema potrebe predstavljati je kao iznutra rastaljenu i pretpostavljati da u određeno vrijeme, ne bi znali zašto i zbog čega, mora napokon eruptirati lavu — kao čudljiva, histerična osoba! Ako bi Zemlja bila iznutra rastaljena, trebali bi zamisliti da je zapravo pomalo

luda — kao čovjek koji je mahnit i u bilo kom trenutku može pobjesnjeti; ne znajući kada je doći taj trenutak. Ali to za Zemlju nije točno. Uvijek možete pokazati odakle toplina dolazi: da dolazi izvana, da se u tom momentu javlja takvo snažno zagrijavanje, uopće ne vrlo duboko u Zemlji, da to sebi forsira odušak.

Dakle lava kada Vezuv ili bilo koji drugi vulkan eruptira javlja se samo kada kozmička temperatura postane ognjena. Uvijek treba malo vremena prije nego se vidi efekt. Određena konstelacija zvijezda, na primjer, mora prvo neko vrijeme djelovati na Zemlju.

Ali to također slijedi iz izvjesnih činjenica koje sam ovdje već povezivao u vezi sasvim drugih stvari. Recimo da je ovdje dio Zemlje, sunčeve zrake snažno udaraju na njega, i ispod, razvija se nešto što kasnije traži izlaz kroz erupciju ili potres.

Vidite, što sam naveo prvo, snažna toplina ide dolje u Zemlju: ljudi to ne osjećaju jer ne obraćaju pažnju. Uglavnom, par ljudi ide na mjesto gdje još nema naznaka vulkanske aktivnosti premda su efekti sunčeve aktivnosti već prisutni u zraku, i tih par imaju jake stomačne tegobe, drugi imaju glavobolje, migrene, drugi vide da im je srce uznemireno. Ali ljudi se nose sa svim tim na nejasan način i ne primjećuju. Ali životinje, kao što sam rekao u vezi nečeg drugog, koje imaju delikatnije nosove, finije organe u tom smislu, opažaju što se događa i otimaju se. Ljudi, usprkos stomačnim tegobama i glavoboljama, ne znaju zašto su životinje postale tako nemirne i bježe. Ali nakon par dana dođe potres, ili vulkanska erupcija. Životinje su pobjegle jer su već nanjušile što dolazi; ljudska bića su tako grubo organizirana u vezi toga da nisu svjesna događaja dok im cijela stvar nije nad glavom.

Vidite iz ovoga da se nešto već duže vrijeme unaprijed događa prije nego se odvije konačni događaj. Ono što se događa je strujanje djelića kozmičke topline. Ali još možete postaviti pitanje. Možete reći, kozmička toplina grije jedino tlo, i gdje Zemlja sadrži supstance koje su lako zapaljive, tamo bi naravno trebalo biti zapaljenje ... ali zašto sve mora trenutno buknuti? Ovdje ću vam reći nešto drugo. Kada netko ide u Italiju, na mjesta između Rima i Napulja, posebno u susjedstvo Napulja, i na otoke i poluotoke na obali, vodiči su uvijek ushićeni pokazujući slijedeći eksperiment. Uzmu komad papira i upale ga i tako drže — u trenutku dim počinje izlaziti iz Zemlje! Zemlja dimi — zašto? Jer zrak postaje topao od gorućeg papira i tako postaje lakši i širi se. Toplina uzrokovana sunčevom toplinom struji vani van Zemlje kao dim. To je veoma zanimljivo vidjeti. Zapalimo komad papira i odmah imamo dim na toj točki.

Sada pomislite na to uvećano do gigantskih proporcija: Sunce grije ne samo tlo ispod, već također i zrak iznad — i imate Vezuv. I kada se ovo zadnje uspostavilo — dobro, tada je započelo, i proces se nastavlja na mjestima koja su za to posebno pogodna.

Zanimljivo je uočiti da se baš ove stvari odvijaju na Zemlji nepravilno i uzrokovane cijelim kozmičkim prostorom.

Sada sam vam rekao da kada smo bacali onu sumpornu supstancu tijekom tih dana u geološkom laboratoriju, napravili smo nešto što je stvarno sličilo na mali Mjesec. A tako kada se promatra stvarni Mjesec, kojem naš mali mjesec stvarno sličići, dobije se ideja da je i on također bio nabacan iz univerzuma. To je jedna ideja koja se dobije.

Druga ideja je ustanovljena kroz duhovno znanstveno istraživanje, naime, da je mjesec u

stvari bio izbačen u kozmos, uglavnom od Zemlje. Što bi to naznačivalo? Dakle, i to smo napravili u laboratoriju. Najprije smo iz supstanci nabacili zajedno takvo kozmičko tijelo. Zatim smo ga napali sa svih strana, nabacujući materijal izvana, i gle i gledajte — postao je sve više kao mjesec. I što se onda dobilo? Dakle, dobije se cijeli proces. Glavna masa Mjeseca je izdvojena od Zemlje, i kad je jednom bila tamo, fina tvar iz svih dijelova prostora je bacana na njega. Fina materija je uvijek prisutna u univerzumu — pada dolje u meteorima — uvijek je bila izbačena. I tako se dobije porijeklo Mjeseca. Ove stvari su sve povezane.

Razvoj znanosti, znate, nešto je izvanredno. Danas stoji monument u Heilbronn — zasigurno je užasan kao umjetničko djelo, ali ipak stoji tamo i predstavlja Julius Robert Mayera. Ako ste čuli za njega u današnjoj znanosti, naučili ste da je bio pionirski genij kroz njegova istraživanja u 40-ima prošlog stoljeća o prirodi djelovanja topline. Julius Robert Mayer bio je rođen u Heilbronn, imao praksu tamo kao liječnik i otišao bez da je bio posebno zapažen. Znanstvenici tog vremena nisu na njega obraćali posebnu pažnju. I premda ga se danas svugdje opisuje kao visoko nadarenog pionira fizike, u to vrijeme kada je postavio svoje medicinsko ispitivanje u Tubingenu i ono je propalo. Ako napravite istraživanje, doći ćete do izvanredne činjenice da je većina ljudi koji su kasnije postali geniji ranije u svojim ispitivanjima promašila. Takva je bila i sudbina Juliusa Roberta Mayera. Kroz iglene uši, provukao se i postao liječnik. Ali nitko ga nije smatrao izvanrednim tijekom njegova života — u stvari, sasvim obrnuto. Postao je toliko oduševljen svojim otkrićem da je svugdje govorio o tome. Tada se ljudi rekli da mu je um odlutao i smjestili ga u azil. Njegova vlastita generacija ga je smjestila u ludnicu dok nasljednici gledaju na njega kao na velikog genija i u njegovu rodnom gradu su mu podigli spomenik.

Bio je to Julius Robert Mayer koji se kao rezultat misli i istraživanja pitao kako Sunce koje nam daje toliko topline ne postane hladno. Rekao je sebi da ono ne postaje hladno koliko bi trebalo nakon što stalno predaje toplinu. Mislio je prema tome da kometi, neizmjeran broj kometa, moraju stalno juriti na Sunce, obasipati ga iz univerzuma. Oni su vrlo fina, tanana tijela, ali jure u njega. To je točno da oni jure u Sunce. Sunce je vrlo različito od onog što fizičari danas misle. Bili bi vrlo iznenađeni kada bi mu pristupili: ne bi našli vatreni plin ali bi našli nešto što uzrokuje da bilo koja zemaljska supstanca bude usisana i nestane. Sunce je prazni prostor koji vrši usis. Ono nije kugla plina. Slični na biser u univerzumu Slični na biser u univerzumu, usisnu kuglu u kojoj nema ničega što netko traži, ali koja stalno apsorbira ovu masu kometa. Fine eterske strukture univerzuma, koje su gotovo duhovne, stalno su usisavane od Sunca kao prehrana. Danas još vidimo, prema tome, ovo jurišanje na Sunce. To treba privući našu pažnju, gospodo, na nešto važno.

Vidite, kada netko dođe do činjenice da se Zemlja stvarno tetraedar, — dobro, ako je netko bio dužan proučiti ovakve forme i zabilježiti broj strana i kutova, shvaća da je izvjesno znanje iz geometrije neophodno za shvatiti kako ih konstruirati. Do njih ne dolazi tako jednostavno. Učenici uživaju to raditi, praviti ove tetraedre, kocke, oktaedre, ikosaedre, dodekaedre, pet pravilnih tijela.

Učenici ih vole slagati od kartona, lijepeći dijelove zajedno, ali za to treba geometrija. Sada je Zemlja upravo na taj način iz univerzuma — formirana iz znanja o geometriji, u tom smislu, ne formirana kroz kalkulacije, već s znanjem — jer je pravilna! Iz tog možete zaključiti da u svijetu

stvarno postoji geometrija, da je sve u skladu s geometrijom. To je točno. Prava znanost pokazuje nam nešto što sam već izjavio, naime, da se misli šire svijetom, misli su svugdje i ne nalaze ih samo oni ljudi koji nisu svoji!

Vrlo je pohvalno, zar nije, biti slobodna i slobodno misleća osoba? A ipak je malo smiješno naći izraz “slobodni mislilac” koji se pojavio u modernim vremenima, u 19-om stoljeću. Misliti nezavisno: to je veoma dobro, ali mnogi su u svojoj slobodi zloupotrijebili izraz “slobodni mislilac.” I ljudi koji su sebe osjećali kao najslobodnije mislioce bili su upravo oni koji su imali najmanje misli, koji su jednostavno ponavljali ono što su drugi ljudi rekli. Jedan Englez je stavio divnu opasku: rekao je, “Slobodna misao ne znači da ljudi imaju misli, već da su slobodni od misli” — opaska koja je često citirana. Što je slobodni mislilac? Slobodni mislilac je onaj koji je slobodan od mišljenja! Dobro, u znanosti treba težiti da se ne razvije ovakva sloboda od misli inače se neće postići ništa. Prava forma Zemlje je davno mogla biti otkrivana — činjenica da nije potpuno sferična glava kupusa, već da ima nešto od oblika tetraedra!

Znanje o Zemlji je povezano s znanjem o čovjeku. Čovjek imitira univerzum u svojoj vlastitoj formi. Kopira univerzum u svojoj glavi, i tako je glava gore okrugla kao okrugli univerzum. Ispod, gdje počinje čeljust su sasvim izvanredne strukture: dolaze od trokutaste Zemlje. U formaciji čeljusti svugdje nalazite trokute, oni dolaze od ispod, od trokutaste Zemlje. S oboje, čovjek kopira univerzum: imaju više ili manje okrugle glave iznad, i zemaljske snage dosežu gore od ispod.

Potražite ih ponekad. Naći ćete na najrazličitije načine čovjekovu tendenciju (i životinja) prema trokutastoj formaciji čeljusti; to dolazi od Zemlje. Sile od Zemlje rade prema gore u njega utiskuju trokut. I univerzum radi prema dolje i uobličava okruglu formu. To je vrlo zanimljivo!

To je znanje koje se može steći ako se ispravno prodre u originalnu znanost. Ako je netko slobodan od misli, tada govori svakakve besmislice. U naše vrijeme se govore svakakve besmislice; to ne može voditi do razumijevanja o tome što su stvari u njihovoj stvarnosti.

Dakle, gospodo, nastaviti ćemo o ovome slijedeće subote.

Preveo: MonteChristo, [Galaksija forum](#)

Ovdje može biti Vaša reklama